

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania P. [...] w S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanych: B. R., P. X., J. S., J. Y. i W. Z.
o ustalenie podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,
skargi P. [...] w S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o stwierdzenie
niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 12 września 2013 r. oddalił apelację P. [...] w S. Sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 grudnia 2012 r. w przedmiocie ustalenia podwyższonej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne: emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych pracowników za m-ce XII/2007 r., IV i XII/2008 r., IV/2009 r., IV i VII/2010 r.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] P. [...] w S. Sp. z o.o. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności wyżej wymienionego orzeczenia z prawem, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego: 1/ art. 4 pkt 9

oraz art. 18 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 poz. 121); 2/ art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (jednolity tekst: Dz.U z 2008 r., Nr 164 poz. 1027 ze zm.); 3/ art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2014 r., poz. 851 ze zm.). - poprzez przyjęcie, że mimo ustalenia w zaskarżonym wyroku, że przyznanie pomocy materialnej zainteresowanym pracownikom z zakładowego funduszu świadczenia socjalne niezgodnie z przepisami o gospodarowaniu tym funduszem - stanowiły przychody zainteresowanych pracowników ze stosunku pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym osób fizycznych oraz podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne: emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne. Ponadto skarżąca zarzuciła naruszenie art. 22 § 1 oraz art. 78 i 80 k.p. - poprzez przyjęcie, że udzielona pracownikom pomoc w formie bonów towarowych stanowiła dodatkowe wynagrodzenie ze stosunku pracy, mimo że do takiej kwalifikacji brak jest podstawy prawnej w przywołanych przepisach Kodeksu pracy. Zarzut spowodowania przedmiotowym wyrokiem szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca uzasadniała tym, że przy kontestowanym rozstrzygnięciu zmuszona będzie jako płatnik składek zapłacić składki ubezpieczeniowe i zdrowotne od ustalonej przez ZUS podstawy wymiaru. Wysokość szkody skarżąca ustaliła w kwocie 5.711 zł, powiększonej o należne odsetki za okres od terminów płatności składek do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Ponadto, orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest ewidentnie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej

analizy prawniczej. Innymi słowy, mimo braku wyraźnych normatywnych obostrzeń semantycznych, zarówno w art. 77 Konstytucji, jak i w art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - niezgodność z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą wymaga wykazania charakteru kwalifikowanego, elementarnego i oczywistego naruszenia prawa, tylko bowiem w takiej sytuacji kontestowanemu orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła.

Zgodnie z art. 424¹² k.p.c., w przypadkach nieuregulowanych przepisami o skardze „na bezprawność” stosuje się odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej. Niezgodność orzeczenia z prawem powinna polegać na oczywistej obrazie przepisów prawa, ale takiej kwalifikowanej wady nie stanowi wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lipca 2006 r., I BP 1/06, niepublikowany). Podniesione w skardze zarzuty oraz ich uzasadnienie sprowadzały się w istocie rzeczy do polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego oraz ustalonymi w toku postępowania faktami. Stosownie do treści art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ustalenia natury faktycznej w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, który jest „sądem prawa a nie faktu”, mogą bowiem być skutecznie kwestionowane tylko przez wskazanie konkretnego przepisu lub przepisów prawa procesowego, których naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Tymczasem z niezakwestionowanych ustaleń Sądu drugiej instancji wynikało, że sporne świadczenia nie miały charakteru socjalnego, gdyż przy ich przyznawaniu płatnik nie stosował kryterium socjalnego, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. W konsekwencji świadczenia takie stanowiły przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 u.p.d.o.f., który stanowi podstawę wymiaru składek (art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.). Taka wykładnia art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie budzi wątpliwości i została utrwalona w orzecznictwie najwyższej instancji sądowej. Dla przykładu w wyroku z dnia 16 września 2009 r. (I UK 121/2009, OSNP 2011 nr

9-10, poz. 133) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że jeżeli wypłata bonów towarowych nie ma charakteru socjalnego, gdyż nie łączy otrzymanych bonów z kryterium socjalnym, to należy je uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 u.p.d.o.f., który stanowi podstawę wymiaru składek w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w związku z § 1 ww. rozporządzenia oraz art. 81 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 424⁹ k.p.c.